

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: M. H.
trvale bytem X
proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2024, č. j. X, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2024, č. j. X („napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti prvostupňovému

rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2024, č. j. X („prvostupňové rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost dle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení („zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“) vrátit žalované přeplatek ve výši 257 751 Kč, který vznikl za období od 25. 6. 2022 do 13. 3. 2024 na vdoveckém důchodu, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
3. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zrekapitulovala relevantní právní úpravu. Doplnila, že rozhodnutím žalované ze dne 13. 2. 2024, č. j. X, byl od 14. 3. 2024 žalobci odňat vdovecký důchod. V období od 25. 6. 2022 do 13. 3. 2024 byl žalobci vyplácen vdovecký důchod, ačkoli mu nenáležel, neboť dne X se dcera žalobce A. H. (nar. X) provdala. Z toho důvodu zanikl dne X nárok žalobce na vdovecký důchod.
4. Žalovaná uvedla, že manželé mají vzájemnou vyživovací povinnost. Vyživovací povinnost mezi manželi předchází vyživovací povinnosti dítěte i rodičů. Manžel dcery žalobce byl od 1. 1. 2022 do doby odnětí vdoveckého důchodu žalobci výdělečně činný, vyživovací povinnost proto přešla z žalobce na manžela dcery žalobce. Žalobce přestal dne X pečovat o nezaopatřené dítě. Žalobce tak již nesplňoval žádnou podmínku § 50 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění („zákon o důchodovém pojištění“).
5. Žalovaná dále uvedla výpočet vzniklého přeplatku. Dle žalované je žalobce odpovědný za vznik přeplatku proto, že v zákonem stanovené lhůtě 8 dnů neoznámil sňatek své dcery, který je rozhodnou skutečností pro trvání nároku na výplatu vdoveckého důchodu. Dále také proto, že vzhledem k okolnostem musel předpokládat, že důchod je mu vyplácen neprávem. Žalovaná uzavřela, že žalobce je s ohledem na § 118a odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení odpovědný za vrácení přeplatku bez zřetele na zavinění.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, nesprávné a nezákonné. Navíc má za to, že v řízení byla porušena jeho práva tak, že to má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
7. Napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť na s. 2 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že námitky žalobce jsou důvodné. To je však v nesouladu s výrokem napadeného rozhodnutí. Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí na s. 2 uvedla, že manžel dcery A. byl od 1. 1. 2022 do doby odnětí vdoveckého důchodu výdělečně činný. Tato informace se nezakládá na reálných skutečnostech a je nepravdivá. Žalobce informaci o jakékoliv výdělečné činnosti manžela dcery neuváděl. Pouze zmínil, že byl čerstvým absolventem vysoké školy. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí používá nepravdivé informace.
8. Žalovaná nevěnovala námitkám a argumentům žalobce patřičnou míru pozornosti. Tomu svědčí i skutečnost, že žalovaná doručila rozhodnutí žalobci na nesprávnou adresu i přes to, že žalobce v námitkách jasně a zřetelně uvedl informaci o změně trvalého pobytu. Žalovaná se podáním žalobce zabývala velmi povrchně, nepozorně a nepečlivě. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nesrozumitelné, v rozporu se základními pravidly logiky a neústí v přesvědčivý závěr.

9. Napadené rozhodnutí je také nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaná např. cituje neúplně ustanovení § 118a odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, cituje část týkající se starobního důchodu. Z odůvodnění není zřejmé, že dané ustanovení lze vztáhnout i na vdovecký důchod, který je předmětem rozhodnutí. Žalovaná neodůvodnila, proč nepovažuje dceru žalobce za nezaopatřené dítě. Nevyjádřila se k důkazům, ze kterých jasně vyplývalo, že v daném časovém období dcera žalobce nezaopatřeným dítětem byla. Žalovaná neuvedla, z čeho vyplývá, že uzavřením manželství dítě ztrácí status nezaopatřenosti. Nevyjádřila se k argumentům žalobce, dle kterého byly naplněny veškeré zákonné podmínky pro nárok na vdovecký důchod.
10. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 4 Ads 94/2015-21, je pro splnění nároku na vdovecký důchod po uplynutí jednoho roku od smrti manžela nutné, aby byly kumulativně splněny dvě podmínky spočívající v tom, že pozůstalý manžel pečuje o nezaopatřené dítě ve smyslu § 20 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, přičemž toto dítě zároveň splňuje podmínky obsažené v § 50 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění. Žalobce zákonné podmínky splňuje, což žalované prokázal. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č. j. 6 Ads 163/2012-24, plyne, že podmínka péče o nezaopatřené dítě je faktickou otázkou, pro jejíž posouzení je rozhodující skutečný stav. Ten nebyl dostatečně zjištěn. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2024, č. j. 7 Ads 40/2023-20, *„nemohlo obstát rozhodnutí stěžovatelky, založené skutečně pouze na domněnce, že uzavřením manželství přestal žalobce nepochybně o dceru pečovat, protože vznikla vyživovací povinnost vůči dceři žalobce primárně jejímu manželovi. Není možné bez dalšího spojit uzavření manželství dítětem se skutečností, že rodič již o své nezaopatřené dítě nepečuje.“*
11. Žalovaná neuvedla, z čeho vyvozuje, že se žalobce přestal o svoji dceru starat. Žalobce doložil, jak se o dceru staral a navrhl důkazy prokazující tuto péči. Odkázal též na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2008, č. j. 6 Ads 35/2007-92, týkající se rozložení důkazního břemene dle § 12 písm. b) ve spojení s § 53 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení.
12. Nezákonnost napadeného rozhodnutí dle žalobce způsobuje také nesprávné právní posouzení věci. Žalobce má za to, že je nutné rozlišovat péči ve smyslu § 50 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění a vyživovací povinnost dle občanského zákoníku. Žalovaná bez dalšího dovozuje, že vznikem vyživovací povinnosti manžela k dceři žalobce přestal žalobce o svou dceru pečovat. Tento právní názor dle žalobce není spravedlivý. Vyživovací povinnost je dle Nejvyššího správního soudu jen formální právní povinnost, která vždy nemusí reflektovat skutečný stav. Navíc i v případě, že je vyživovací povinnost dodržována, mohou nastat faktické okolnosti, které nevyloučí péči rodiče o nezaopatřené dítě, např. pokud hmotná úroveň obou manželů bude nedostatečná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2024, č. j. 7 Ads 40/2023-20). Pro posouzení péče je rozhodný faktický stav, který žalovaná nezjistila, přestože jí k tomu byly žalobcem poskytnuty dostatečné podklady. Z těchto podkladů vyplývá, že dcera žalobce potřebovala i nadále materiální pomoc ze strany žalobce, jelikož v rozhodném období byla studentkou prezenčního studia na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity a neměla nárok na peněžitou pomoc v mateřství.
13. Žalovaná dále nesprávně vykládá porušení žalobcovy povinnosti oznámit do 8 dnů existenci rozhodné skutečnosti pro trvání nároku na výplatu vdoveckého důchodu.

Uzavření sňatku je touto skutečností pouze v případě, pokud s ní zákon spojuje zánik nároku na výplatu důchodu. Zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení neobsahuje žádné ustanovení, ze kterého by vyplývalo, že uzavřením sňatku nezaopatřeného dítěte vdovce zaniká nárok na vdovecký důchod.

14. Žalobce nemohl předpokládat, že sňatek uzavřený jeho dcerou bude rozhodnou skutečností pro nárok na výplatu důchodu, pokud takovou skutečnost nepředpokládá zákon, judikatura ani akademická literatura. Dcera žalobce se navíc před uzavřením sňatku informovala na infolince žalované, zda nebude mít její sňatek na výplaty dávek důchodu vliv. Bylo jí sděleno, že uzavření sňatku nemá žádný vliv na její statut nezaopatřeného dítěte. Tuto informaci na infolince žalované opakovaně se stejným výsledkem ověřila i druhá dcera žalobce M. W.
15. Žalobce závěrem poukázal na vadu řízení spočívající v nesprávném doručení napadeného rozhodnutí. Žalovaná rozhodnutí doručovala na adresu bývalého trvalého pobytu žalobce. Jedná se o podstatnou vadu řízení, která by v případě, že by žalobce pro jistotu nekontroloval schránku v místě bývalého trvalého pobytu, zasáhla do žalobcových práv na soudní ochranu.

III. Vyjádření žalované a replika žalobce

16. Žalovaná ve vyjádření zopakovala závěry napadeného rozhodnutí. Dále k výhradě žalobce k výdělečné činnosti manžela dcery uvedla, že při výkonu své rozhodovací činnosti vyšla z údajů jí známých z vlastní evidence nárokových podkladů pojištěnců. Žalovaná má ve svém archivu uloženy mj. evidenční listy důchodového pojištění o zaměstnání pana L. K. (manžela dcery žalobce) u firmy Purple Solution s.r.o. v letech 2021, 2022 a 2023. Jedná se o řádný pracovní poměr, který trvá od 4. 1. 2021 doposud. Průměrné hrubé měsíční příjmy přesáhly v roce 2022 částku 36 000 Kč, v roce 2023 částku 41 000 Kč. Nejedná se o nezanedbatelně nízký příjem, tudíž žalovaná oprávněně učinila závěr, že vyživovací povinnost mezi manželi, která vznikla uzavřením manželství, má přednost před vyživovací povinností mezi otcem a dcerou. Vyživovací povinnost byla ze strany manžela k manželce jednoznačně fakticky plněna. Žalovaná má tudíž za prokázané, že vyživovací povinnost přešla na manžela. Nejde o domněnku, ale o faktickou skutečnost prokázanou zaměstnáním manžela dcery žalobce s příjmy z výdělečné činnosti, a to nezpochybnitelnými listinnými důkazy.
17. Žalovaná závěrem vyjádření souhlasila s tím, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že lze částečně přisvědčit žalobci, že je rozhodnutí nesprávné, vnitřně rozporné, nedostatečně odůvodněné, žalovaná se dostatečně nevyjádřila k námitkám a předloženým důkazům, napadené rozhodnutí bylo zasláno na nesprávnou adresu. Žalovaná proto ponechává v této věci rozhodnutí na úvaze soudu.
18. Žalobce v replice setrval na své žalobní argumentaci. Doplnil, že otázku péče nelze generalizovat, je nutno ji posoudit individuálně. Žalobce o dceru pečoval i po uzavření sňatku s ohledem na nedostatečnou hmotnou úroveň novomanželů K., tedy manželský pár tvořený studentkou a absolventem vysoké školy, jehož příjmy s ohledem na potřebu zaopatřit celou rodinu nebyly dostačující i s ohledem na potřebu zajišťovat výživu a péči novorozenému dítěti.
19. Žalobce navrhl a nechal na úvaze soudu provedení důkazu nahrávaným hovorem ze dne 19. 8. 2024, kdy dceři žalobce M. W. bylo opětovně sděleno, že uzavření

manželství nezaopatřeného dítěte nemá vliv na výplatu vdoveckého důchodu. Hovor byl nahráván ze strany žalované. Žalobce měl být poučen o možných následcích svého jednání, resp. měl být upozorněn na možnost zahájení správního řízení, jehož předmětem bude povinnost vrátit žalované přeplatek na vdoveckém důchodu za situace, kdy dojde k uzavření sňatku jeho nezaopatřené dcery.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud rozhodl bez nařízení jednání ve věci, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s.ř.s.).
21. Žaloba je důvodná.
22. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí námitky. Žalobce v námitkách především tvrdil, že o dceru ve smyslu § 50 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění pečoval i poté, co uzavřela manželství. Tvrdil, že je nutno rozlišovat mezi vyživovací povinností ve smyslu občanského zákoníku a péčí ve smyslu zákona o důchodovém pojištění. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č. j. 6 Ads 163/2012-24, tvrdil, že v případě péče je rozhodující skutečný stav. Odkazoval také na rozsudek téhož soudu ze dne 4. 4. 2024, č. j. 7 Ads 40/2023-20, který se týkal odnětí vdoveckého důchodu s ohledem na to, že dcera vdovce uzavřela manželství.
23. K námitkám žalobce přiložil kopii potvrzení o studiu a vysokoškolského diplomu své dcery A. K., kterými dokládal, že jeho dcera v době vyplácení vdoveckého důchodu studovala vysokou školu a studium později úspěšně ukončila. Dále doložil jako důkaz své čestné prohlášení, čestné prohlášení své dcery A. K. a čestné prohlášení své dcery M. W. Z čestných prohlášení shodně plyne, že žalobce v období od 25. 6. 2022 do 13. 3. 2024 poskytoval své dceři A. K. finanční prostředky v hotovosti, dále jí pomáhal nákupem potřebných věcí v podobě jídla, vybavení domácnosti, čistících a hygienických prostředků, platby neočekávaných výdajů a pohonných hmot. Dále z čestných prohlášení plyne, že dcera žalobce bezúplatně užívala byt ve vlastnictví žalobce, který žalobce na vlastní náklady zrekonstruoval. A že žalobce poskytl dceři k bezúplatnému užívání osobní automobil ve vlastnictví žalobce. Dále doložil kopii nájemní smlouvy bytu, který původně pronajímal, ale poté umožnil jeho bezúplatné užívání dceři A. Z nájemní smlouvy plyne, že žalobce byt pronajímal za částku ve výši 11 000 Kč měsíčně.
24. Soud se předně zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Jedná se totiž o tak závažnou vadu správního rozhodnutí, která zpravidla znemožňuje soudu přezkoumat přijaté právní závěry správního orgánu. V souladu s ustálenou judikaturou lze rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné, je-li vnitřně rozporné či nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflktují námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za

- mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44).
25. Z ustálené judikatury vyplývá, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Vyslovení nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]). Pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).
26. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal pokud jde o tvrzenou rozporuplnost či nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí. Byť se v napadeném rozhodnutí dílčí rozpory objevují, jedná se o vady formálního charakteru či o zjevné nesprávnosti. Napadené rozhodnutí však je srozumitelné, neboť je z něj zřejmé, o čem, jak a proč bylo rozhodnuto.
27. Napadené rozhodnutí však trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nereflektovala odvolací námitky žalobce. Z textu (ani kontextu) napadeného rozhodnutí neplyne, že by se žalovaná odvolacími námitkami žalobce jakkoli zabývala. Žalovaná sice obsah námitek do napadeného rozhodnutí částečně přepsala, v části obsahující vlastní posouzení však na ně vůbec nereagovala, aniž by tento svůj postup zdůvodnila.
28. Žalovaná pominula skutečnost, že žalobce tvrdil a dokládal, že o dceru nadále pečoval i poté, co uzavřela manželství. K žalobcem doloženým podkladům se žalovaná vůbec nevyjádřila. Žalovaná také zcela pominula pro věc relevantní závěry žalobcem odkazovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Jednalo se přitom o zcela základní a klíčovou odvolací argumentaci žalobce. Žalovaná se s těmito závěry nevypořádala ani stručně či implicitně. Jednoduše je ignorovala a zatížila tím napadené rozhodnutí vadou, která brání přezkumu přijatého právního závěru.
29. Žalovaná současně nevzala v úvahu důkazní materiály doložené žalobcem k jeho tvrzení, že o dceru pečoval i poté, co uzavřela manželství. Stejně jako odvolací argumentaci žalovaná zcela ignorovala i žalobcem předložené podklady. V napadeném rozhodnutí jim nevěnovala žádnou pozornost a vůbec se nezabývala skutečnostmi, které z nich plynou. Žalobci tak lze přisvědčit, že žalovaná nepostupovala v souladu se zásadou materiální pravdy. Pouze na základě skutečnosti, že došlo k uzavření manželství, a že manžel dcery žalobce měl příjem z výdělečné činnosti (což je skutečnost prvně uvedená až v napadeném rozhodnutí), dospěla k závěru, že žalobce o svou dceru ve smyslu § 50 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění nepečoval. Jak ale vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, na níž žalobce odkazoval,

pro posouzení podmínky péče je podstatný faktický stav, nikoli stav formálně právní. „...i tehdy, pokud je vyživovací povinnost mezi manželi dodržována (dle § 697 odst. 1 OZ zajištění zásadně stejné hmotné a kulturní úrovně), mohou nastat faktické okolnosti, které nevyloučí péči rodiče o nezaopatřené dítě, například proto, že hmotná úroveň obou manželů bude nedostatečná“ (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2024, č. j. 7 Ads 40/2023-20, bod 19).

30. Lze tedy shrnout, že žalovaná dostatečně nezjistila skutkový stav věci, nevypořádala se s odvolacími námitkami žalobce a nereflekovala relevantní judikaturu, na níž žalobce těmito námitkami odkazoval. Takové vady, které ostatně žalovaná ve vyjádření k žalobě sama uznala, brání přezkumu jí přijatého právního závěru, že žalobci byl vdovecký důchod vyplácen neoprávněně. Ve vztahu k řešení této stěžejní otázky tak bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit a žalované vrátit bez právního posouzení merita věci (tj. včetně souvisejících žalobních námitek) k dalšímu řízení za účelem odstranění vytýkaných vad.
31. Pokud žalobce namítal, že mu žalovaná napadené rozhodnutí doručovala na adresu jeho bývalého trvalého pobytu, přestože změnu trvalého pobytu oznámil, toto pochybení v postupu žalované v konečném důsledku nemělo vliv na uplatnění práva žalobce na přístup k soudu. V dalším řízení je však nutno dbát na to, aby žalobci bylo doručováno řádně, v souladu s právní úpravou (§ 90 zákona o organizaci sociálního zabezpečení ve spojení s § 19 správního řádu).

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť jednak bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a jednak nevypořádalo odvolací námitky žalobce. Proto bylo na místě žalobě vyhovět, napadené rozhodnutí zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.] a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž budou vytýkané vady odstraněny. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je v dalším řízení žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, nicméně náhradu nákladů řízení požadoval pouze ve výši soudních poplatků; řízení ve věcech důchodového pojištění jsou však od soudních poplatků osvobozena [§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána. Neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

34. Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 18. února 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně